

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **I.D.**

z urzędu w przedmiocie wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKz [...], utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 października 2018 r., sygn. akt II Kop [...] o dopuszczalności prawnej wydania organom Republiki Białorusi ściganego I.D. w związku ze złożonym przez obrońcę, na podstawie art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k., wnioskiem sygnalizacyjnym o wznowienie przez Sąd Najwyższy postępowania ekstradycyjnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Obrońca ekstradowanego wystąpił w trybie art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k. z wnioskiem sygnalizującym konieczność wznowienia przez Sąd Najwyższy z urzędu postępowania ekstradycyjnego zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKz [...], utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 października 2018 r., sygn. akt II Kop [...] o prawnej dopuszczalności wydania I.D. organom Republiki Białorusi – z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w przepisie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., skutkującej naruszeniem art. 17 § 1 pkt 9 lub 11 k.p.k. w zw. z art. 604 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 69 ust. 1 i 2 umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Białoruś o

pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych (Dz. U z 1995 r., Nr 128, poz. 619). W ocenie autora wystąpienia sygnalizacyjnego doszło do nieuprawnionego stwierdzenia prawnej dopuszczalności wydania I.D. Republice Białorusi, w sytuacji gdy w sprawie brak było skargi uprawnionego wnioskodawcy. Podstawę wniosku ekstradycyjnego stanowiło bowiem postanowienie o tymczasowym aresztowaniu wydane przez organ władzy wykonawczej – Prokuratora Republiki Białorusi, które nie powinno – w ocenie obrońcy – zyskać przymiotu zgodności z prawem polskim. Zarówno bowiem przepisy prawa polskiego, jak również Europejska Konwencja Praw Człowieka przewidują, że wyłączną podstawę wniosku ekstradycyjnego może stanowić postanowienie o tymczasowym aresztowaniu wydane przez niezawisły i niezależny sąd.

W przedmiotowym wniosku sygnalizacyjnym zawarty został również wniosek o wstrzymanie wykonania postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 stycznia 2019 r., utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 października 2018 r., wobec wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 545 § 1 k.p.k. w postępowaniu o wznowienie stosuje się odpowiednio m.in. przepis art. 532 k.p.k. Odpowiednie stosowanie tej ostatniej normy oznacza możliwość wstrzymania prawomocnego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia wniosku, i to zarówno w sytuacji złożenia wniosku o wznowienie, jak też w sytuacji prowadzenia postępowania w tym przedmiocie z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.). Skoro wniosek sygnalizacyjny zmierza do wykazania konieczności wznowienia przez Sąd Najwyższy z urzędu postępowania sądowego ekstradycyjnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem, z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, to wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawarty w podstawowym wniosku, należało rozważyć na tej samej płaszczyźnie prawnej, a więc postępowania prowadzonego z urzędu.

Analizując argumentację zawartą w wystąpieniu sygnalizującym konieczność wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania ekstradycyjnego

na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k. i konfrontując ją z treścią postanowień umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Białoruś o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych (art. 69 ust. 1 i 2), jak również mając na uwadze charakter kontroli w postępowaniu wznowieniowym prowadzonym z urzędu orzeczeń o prawnej dopuszczalności ekstradycji, należało przyjąć, iż wystąpienie na etapie postępowania instancyjnego wskazywanej przez obronę ujemnej przesłanki procesowej nie jawi się jako wysoce prawdopodobne w stopniu wprost graniczącym z pewnością. Tylko zaś taki stopień prawdopodobieństwa może, zdaniem Sądu Najwyższego, stanowić odstępstwo od domniemania trafności ocen i ustaleń, przyjętych za podstawę prawomocnego orzeczenia.

Z tych względów postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia.